

האחד שהתגאה. אדם זה הציג ב" גאוה את הסרט הענוד מול המצלמה.

השתיים שנתנו. בני אדם אחרים נפטרו רק כששלמו כופר נפש. "פעמיים, בבקשה", אמרה אחת מנשיא אלה.

האחד שסרב. "תרמתי כבר חמש פעמים," בתרוץ הנצחי עממי זה ניסה להפטר מסרדנותי אדם זה. למרות שידעתי כי אין אמת בפיו.

בעזרת קופסת-קקאו מוסוית, סמל אידיאומי ושם מוכש

קה. ביום זה יורדת הכנסתם של הקבוצים האחרים עד לאפס. כי אין להם מה להציע, אלא "תודה רבה!" בעוד שהמתרמים משלמים בסרטים לבנים ויפים.

בכל שבוע וחצי

לא כל אדם יכול לערוך יום סרט. כך, לפחות, טוענת המחלקה הסוציאלית של העירייה. כל יום סרט זקוק לרשיון. למי הוא ניתן? כמו בנק, המלווה כסף רק למי שיש לו כסף, ניתן הרשיון רק למוסדות גדולים, היכולים להוכיח שיום הסרט אינו מקור הכנסתם היחיד. בתחילת כל שנה מתכנסת מועצה קטנה הקובעת את מספר הרשיונות והימים. המוסד המ" אושר משלם חצי לירה ומקבל את הרשיון.

על המועצה לחלק את 52 השבועות של השנה ל-25 קרנות ומוסדות. הקרן הקיימת זכתה ל-6 ימים, ויצ"ו וארגון אמהות עובדות ליומיים, שאר הארגונים, החל משרות נשים סוציאלי ועד איגוד עולות יוון, ליום אחד. בסך הכל קבועים מראש 34 ימי סרט בשנה — 34 יום בהם אין האנזח התמים יכול לעבור ברחוב מבלי לקנות לו שלחה עלי-ידי שיחוד ה" מתרים.

ימי הסרט הקבועים אינם היחידים. קורים משך השנה מקרים שאין לחזותם מראש. אולם המתרמים מוכנים, כמכבי אש וכי שוטרים, בכל שעה ובכל רגע, נכונים לכל הסתעה. עצמותיו של אדם נכבד מגיעות לחוף מולדת, מושבה ותיקה חוגגת את יובלה — הקרן הקיימת מוכנה להשתתף בשמחה ובאבל. מוסד אחר מבקש יום סרט נוסף להקמת בנין באוסן דהוף. או, עקב חוסר תיאום עם המוסדות העליונים, יורד גשם מן השמיים או שורר שרב ביום הסרט הרגיל, הקרבנות מתחבאים בבתיהם ויש צורך ביום סרט נוסף.

המחלקה הסוציאלית טוענת שיש שני ימי סרט בחורש. הסטטיסטיקה אומרת שיש יום סרט בכל שבוע וחצי. למעשה התקיימו בחודש מאי, למשל, 4 ימי סרט: אחד למען ועד ההורים המרכזי, אחד למען שרות נשים סוציאלי, שניים למען הקרן הקיימת — ל"ג בעומר ויום העצמאות. כי הקרן הקיימת שותפה לכל חג בישראל, מלבד יום הכיפורים.

סחימה מאורגנת

"הקרן הקיימת משתלבת בחגים הלאומיים. בחוף-לארץ בלטה כל חגיגה עממית בקיר שוטים כמו פרח או שיבולת. הסרט בא במקומם. הוא מוסיף להודת החג. האדם הקורא את הכתוב על גבי הסרט יודע כי החג הגיע." כך הסביר בךדודי שורץ, איש הקרן הקיימת.

בדקתי כמה אנשים קוראים מה כתוב על גבי הסרט. מבין מאה קרבנות שניסיתי להדביק להם את הסרט על שם אורי דן, רק ארבעה שאלו שאלה כלשהי. איזה נוצר זה? האם זה עסק מפלגתי? האם זה נוגע לקואופרטיב דן? ומי זה "אורי דן ז"ל?"

ולא נקבר ישיש מבלי שקופסת הצדקה תלווה אותו בדרך. קומץ הכוללים, שהם אבי היישוב החדש בארץ, התקיימו כולם על אלפי קופסאות מפורזות בעולם. לכן טבעי הוא כי גם בארץ קיים בכל מוסד הגון אגף מיוחד שתפקידו אנשיו להלך בבתי קברות, לדאוג לכך שאישים מסויימים יוזכרו ביום הנכון כראוי, בעזרת יום סרט מתאים. הקהל יתרום, קובעים הם, "צדקה תציל ממות".

ובהגיע יום הסרט, רק המוות יציל מצד-

בעריכת ימי סרט, מי הגיוקים, כמה הנוק. ובעיקר: מדוע הם משלמים?

האמנות השביעית

יום הסרט הישראלי הוא מוסד. יותר מזה, הוא מדע. אפשר אפילו לומר שהוא אמנות — האמנות השביעית, אחרי אמנות הקולנוע. לו רצתה ישראל לתחר על אלימות העולם, היתה אוספת את כל המדליות. אמנות זו לא נסלה מהשמיים. היא הת"בשה משך דורות. בסזורה לא נולד תינוק

משלהם. הם שואלים אותן מארגונים שמת"רימיהם יכולים כבר לבנות שיכונני ותיקים, לאור נסיונם הרב במקצוע. אמנם, אדם בעל חוש ריח היה מבחין מיד מה מקור קופסתיו. עוד אתמול עמדה כקופסת קקאו שטוטה בארון המטבח.

עם כל ההומור שבדבר, לא היה בדעתי לערוך מבצע שמטרתו להצתיק. להיפך. רציתי להדור לאחת הפינות השליליות ביותר של החיי הישראלי, לבקש ברחוב את התשובה למספר שאלות: מי עוסק

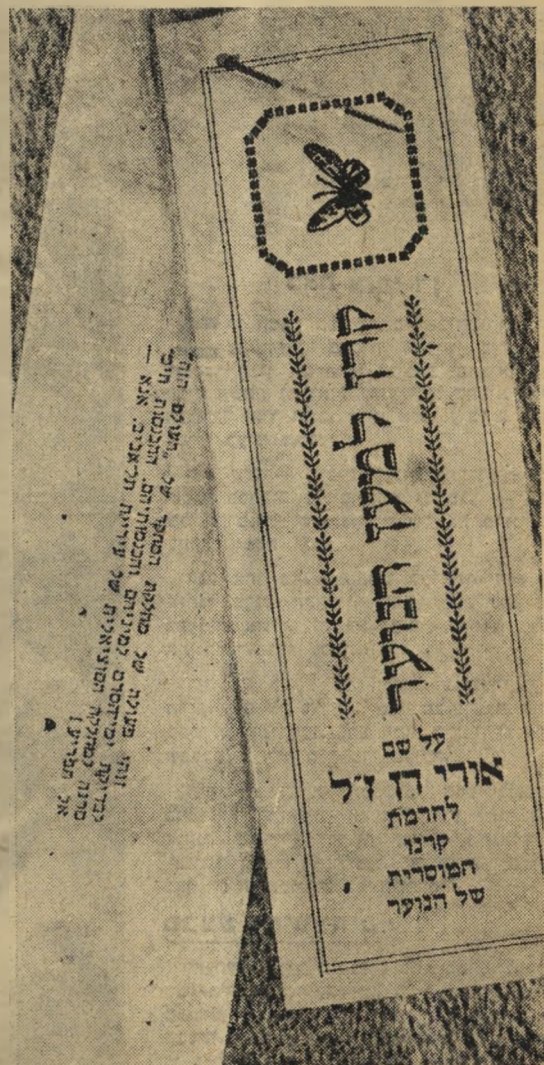
כיצד לארגן יום-סרט כהלכתו

שלב שני. אין זו פרסומת לקקאו נסטל. פשוט, הקופסה הריקה היחידה שהתאימה למטרה זו. החריץ עשוי באיזמל.

שלב שלישי. אותה גברת בשינוי אדרת. כדי שלא ירננו כי אני שואל קופסאותי מחברת קקאו עספונה בעטיפה מהודרת.

שלב ראשון. בחירת שם ליום סרט הוא דבר קל: כל העולה על הדמיון, הסמל הוא פרפר מכיון שהוא היחיד שנמצא בדפוס.